

Arrest

nr. 103 683 van 28 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MARISSSENS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 8 september 2010 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 4 februari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een etnische Oeigoer, afkomstig uit Bishkek en bent in het bezit van het Kirgizische staatsburgerschap. Volgens uw verklaringen gebeurde het tijdens uw universitaire studies dat u omwille van uw etnische origine lagere punten kreeg, en ook smeergeld moest betalen om te slagen voor uw examens en te kunnen afstuderen. Tevens gebeurde het wel eens dat u door etnische Kirgiezen werd lastig gevallen als u uitging. Na het behalen van uw universitair diploma werkte u ongeveer gedurende een jaar in dienstverband als verkoper van telefoons en toebehoren in een winkelcentrum in Bishkek. U hebt nadien zelf een pand gehuurd om in dezelfde branche als zelfstandige te kunnen beginnen, samen met een vriend genaamd F. (...). In 2005 zijn er goederen van u verloren gegaan ten gevolge van de plunderingen die in het kielzog van de toenmalige Kirgizische revolutie en omwenteling plaatsvonden. Het is omwille van deze eerdere ervaring dat u enkele jaren later, op 7 april 2010, met het uitbreken van de massale politieke en etnische onlusten op dat moment, samen met F. (...) de nodige voorzorgen trof om uw goederen in veiligheid te brengen. U gebruikte daartoe enkele tassen, doch bij het verlaten van uw handelspand geraakten u en uw vriend verwickeld in een gevecht met twee mannen die u de goederen afhandig maakten en zowel u als uw vriend fysiek hebben aangevallen. Hoewel u het er zelf relatief goed vanaf hebt gebracht, werd F. (...) ernstig toegetakeld en zag u zich genoodzaakt om hem diezelfde dag te laten hospitaliseren. Op 28 april 2010, nadat uw vriend in nagenoeg nog steeds vegetatieve staat uit het ziekenhuis werd ontslagen, hebt u zich uit woede en frustratie gewend tot de politie in het district Sverdlovsky om het gebeurde aan te klagen. Aangezien er daar omwille van de toenmalige veiligheidssituatie slechts één enkele agent aan de balie aanwezig was, werd u verzocht om later nogmaals terug te komen. U hebt zulks gedaan op 3 mei 2010 en werd ontvangen door een rechercheur. Korte tijd later werd het onderhoud echter onderbroken en werd de rechercheur buiten geroepen door een persoon die u bekend voorkwam. Toen de rechercheur enkele minuten later terugkwam, noteerde hij uw gegevens en verzocht hij u om 's anderendaags terug te keren omdat hij dringend weg moest. U kon beschikken doch werd in een aanpalend kantoor gesleurd door de persoon die het onderhoud met de rechercheur net voordien ontbrak. Toen u vaststelde dat er in de ruimte een tweede persoon aanwezig was, hebt u begrepen dat het om de twee belagers ging die verantwoordelijk zijn voor de diefstal van uw goederen en de slagen en verwondingen die u en uw vriend F. (...) hebben opgelopen. U werd vervolgens door hen bedreigd, mishandeld en aangemaand om zich niet meer te laten zien. U stemde hiermee in, omwille van de druk waaraan u werd onderworpen. Eens buiten, besloot u echter om zich meteen tot het parket van de wijk Alamedinsky te wenden om uw wedervaren aan de kaak te stellen. U vond er evenwel geen gehoor omdat u geen getuigen van de gebeurtenis kon aanbrengen en keerde dan huiswaarts. Nadat u onderweg omstreeks 18.00 uur een brood ging kopen, werd u in de nabijheid van uw woning opgewacht door uw belagers die werden vergezeld door een vrouw. U werd weerom geslagen en hebt het bewustzijn verloren. Nadat u terug bij bewustzijn bent gekomen op weg naar het ziekenhuis, hebt u begrepen dat u door toedoen van een buurman gehospitaliseerd werd en dat deze laatste tevens kon verhinderen dat u door uw belagers in een wagen werd meegenomen. U stelt vervolgens van 3 mei 2010 tot en met 13 mei 2010 onafgebroken in het ziekenhuis te hebben verbleven, met uitzondering van één keer toen u zich drie dagen na uw opname, op 6 mei, tot het Republikeins Bureau van de Gerechtelijke Medische Expertise hebt gewend om een expertise te laten opmaken, met de bedoeling om later een klacht in te dienen tegen uw belagers. Nadat u vervolgens uit het ziekenhuis werd ontslagen, hebt u nog tot en met 20 mei 2010 bij een vriendin van uw moeder verbleven om te herstellen. Aangezien u in deze periode hebt vernomen dat uw belagers herhaaldelijk in de buurt van uw ouderlijke woning werden gesignaleerd, hebt u beslist om Kirgizië op 21 mei 2010 te verlaten. U reisde naar Almaty in Kazachstan waar u zich tijdelijk vestigde bij een vriend. U zou er tot drie keer bezoek van uw moeder hebben ontvangen, die u meedeelde dat ook zijzelf werd bedreigd en werd aangemaand om kenbaar te maken waar u zich bevond. U besliste dienvolgens om Kazachstan te verlaten op 5 augustus 2010 en reisde via onder meer Rusland, Wit-Rusland, Polen, Duitsland en Nederland naar België. U bent hier toegekomen op 8 september 2010 en leidde hier op diezelfde dag een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielrelaas presenteerde u een kopie van uw Kirgizische geboorteakte (waarvan u het origineel inmiddels hebt verloren), een kopie van uw Kirgizisch rijbewijs (waarvan u het origineel inmiddels inwisselde voor een Belgisch rijbewijs), een origineel Kirgizisch medisch attest betreffende de door u aangehaalde hospitalisatie, een originele Kirgizische gerechtelijke expertise betreffende de moeilijkheden die u hebt gekend en de verwondingen die u daardoor hebt opgelopen, een originele brief van uw buurman evenals van de vriendin van uw moeder bij wie u tijdelijk hebt verbleven betreffende de problemen die u te beurt zijn gevallen, en een kopie van een opsporingsbericht op uw naam. Na het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal, maakte u op 8 december 2012 per aangetekende zending nog een kopie van uw Kirgizische identiteitskaart over, evenals een kleurenkopie van een huurcontract van uw handelspand in Bishkek, en kleurenkopieën van zeventien Kirgizische convocaties van de Sverdlovsky districtspolitie op uw naam.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Daarom kunnen de loutere Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op voorgaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Na grondige analyse van het geheel van de elementen dat in uw dossier voorhanden is, dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève dient te koesteren ten aanzien van uw land van herkomst. U toont evenmin aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen in geval van terugkeer naar Kirgizië. Wat betreft de redenen die u aanhaalt om uw asielaanvraag en vluchtmotieven te onderbouwen, moet immers worden onderstreept dat uw verklaringen dienaangaande de nodige geloofwaardigheid ontberen.

In dit verband moet vooreerst worden vastgesteld dat u nagenoeg geen informatie kan meedelen met betrekking tot de twee personen - volgens u agenten - met wie u in aanvaring bent gekomen en die u er naar eigen zeggen uiteindelijk toe hebben aangezet om het land te verlaten; u bent klaarblijkelijk nooit iets te weten gekomen met betrekking tot hun identiteit of achtergrond. Meer nog, u stelt in dit verband zelfs geen poging te hebben ondernomen om informatie te vergaren (gehoorverslag CGVS, blz. 18, 19, 22, 23). Dergelijke beschrijving van de gang van zaken is echter bijzonder summier in het licht van het gegeven dat uw persoonlijke vluchtmotieven volgens uw verklaringen niet ingegeven worden door de twee personen in kwestie en er derhalve aangenomen kan worden dat u zich dienaangaande zou trachten te informeren. Zulks klemmt des te meer in het licht van de vaststelling dat uit uw verklaringen afgeleid kan worden dat de twee belagers mogelijkerwijze louter ten persoonlijke titel buiten hun boekje handelden. Toen u zich voor de eerste keer tot de politie wendde op 28 april 2010 vond u immers louter geen gehoor omdat er die dag slechts één enkele agent aanwezig was, en toen u zich op 3 mei 2010 voor de tweede keer tot het politiekantoor in kwestie wendde, vond u in eerste instantie wel degelijk gehoor tijdens een persoonlijk onderhoud bij een rechercheur. Voorts werd u diezelfde dag niet zonder meer weggestuurd toen u zich tot het parket richtte, doch werd er u gevraagd om getuigen van de gebeurtenissen aan te brengen (gehoorverslag CGVS, blz. 17, 18, 19, 21). Dat u zodoende geen enkele bijkomende informatie zou hebben trachten te verkrijgen over uw belagers, en evenmin zou hebben geprobeerd om na te gaan of zij handelden als individuen die misbruik maakten van hun functie, dan wel of het om een georganiseerde vervolging ging vanuit de politie, is een zwaarwichtig element dat de geloofwaardigheid van uw beweringen hypothekeert. De omvang van de actie en de macht van de vervolgers zijn immers van cruciaal belang om uw individueel risico in te schatten, en derhalve kan er dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat u meer inspanningen zou leveren om gegevens te vergaren. Temeer aangezien u stelt dat u zich enkele dagen na uw ziekenhuisopname in mei 2010 "grote moeite" getroostte om een gerechtelijke medische expertise te laten doen, met name omdat u zinnens was een klacht tegen uw belagers in te leiden (gehoorverslag CGVS, blz. 14, 22). Dat u in dit verband zou proberen om iets te weten te komen met betrekking tot de identiteit of persoon van uw belagers, is dan ook een logisch gevolg waaraan u niettemin verzaakt hebt.

U verklaart dit nalaten door het gegeven dat u zich machteloos voelde aangezien uw moeder op brutale wijze bedreigd werd door de belagers na uw vertrek naar Kazachstan (gehoorverslag CGVS, blz. 22). Dit argument kan echter niet overtuigen daar u zelfs niet bij benadering kan duiden hoe vaak of wanneer (voor het laatst) deze bedreigingen zouden hebben plaatsgevonden, niettegenstaande u wel contact bent blijven onderhouden met uw moeder (gehoorverslag CGVS, blz. 23, 24). Gevraagd of uw ouderlijke woning in Kirgizië actueel überhaupt nog in de gaten wordt gehouden, blijkt u dit overigens niet te weten, en stelt u er zelfs niet naar te hebben gevraagd omdat u zich "rustig en veilig" voelt in België (gehoorverslag CGVS, blz. 24). Deze vaststellingen zijn niettemin pertinent en doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas, daar ze raken aan de kern van uw asielmotieven en er zodoende van u verwacht mag worden dat u er alles aan zou doen om informatie over uw recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om uw voorgehouden vrees en de eventuele nood aan bescherming in te schatten.

Verdere aanwijzingen van de ongeloofwaardigheid van uw relaas kunnen worden gevonden in de kanttekeningen bij meerdere documenten die u voorlegt. Wat betreft het opsporingsbericht dat u bijbrengt, is het vooreerst frappant om vast te stellen dat het document inhoudelijk bijzonder bedenkelijk voorkomt daar het gééenszins voorzien is van een actuele foto van u, en er behoudens de

vermelding van het opschrift "Aandacht! Opsporing!", uw naam, geboortejaar, stad van herkomst, en de bijzondere kenmerken dat u slank bent van postuur en tussen de 170 en 180 cm groot bent, géén enkel contactgegeven noch enige instructie op het stuk aangegeven wordt. Uw argument, namelijk dat het toch afkomstig moet zijn van de districtspolitie (RUVd) aangezien het naast het gebouw van de RUVd opgehangen werd, kan te dezen bezwaarlijk een verschoningsgrond vormen voor dergelijke inhoudelijke lacunes (gehoorverslag CGVS, blz. 16). Gevraagd of het kwestieuze opsporingsbericht actueel nog verspreid wordt, geeft u tijdens het gehoor louter te kennen dat het misschien wel kan zijn, dat u het wel te weten kan komen maar dat dit soort dingen u eerlijk gezegd niet interesseren en u de negatieve dingen op afstand wilt houden (gehoorverslag CGVS, blz. 24). Dergelijke uitleg overtuigt niet, temeer daar het aan u is om uw asielaanvraag aannemelijk te maken, wat logischerwijze met zich meebrengt dat u ernstige inspanningen levert om zo veel mogelijk accurate en correcte gegevens te verstrekken aan de instanties bevoegd voor de beoordeling van uw aanvraag.

Voorts moet worden onderstreept dat u ten overstaan van het Commissariaat-generaal verklaart dat u van 3 mei 2010 tot 13 mei 2010, met uitzondering van één uitstap om een gerechtelijke medische expertise te laten doen enkele dagen na uw opname in het ziekenhuis, onafgebroken gehospitaliseerd en verzorgd werd (gehoorverslag CGVS, blz. 13, 14). Uit het door u neergelegde medisch attest d.d. 13 mei 2010, kan echter duidelijk worden afgeleid dat u in de periode van 4 mei tot 13 mei 2010 louter een ambulante verzorging genoten zou hebben in het ziekenhuis in kwestie, wat betekent dat er – in tegenstelling tot residentiële zorg waarbij de patiënt tijdens diens behandeling in het ziekenhuis of de verpleeginstelling verblijft – géén ziekenhuisopname met overnachting zou hebben plaatsgevonden, maar dat u zich voor de behandeling zou hebben verplaatst naar de zorgverstrekker. Gewezen op deze vaststelling, dient u een verklaring schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS, blz. 13).

Nog blijkt uit de door u afgelegde verklaringen dat u ten overstaan van het Commissariaat-generaal, gevraagd of er na uw vertrek ooit convocaties of dergelijke zijn toegekomen op uw naam, nadrukkelijk aangeeft dat zulks niet het geval is; dat u, gevraagd of u daar zeker van bent, bevestigend antwoordt; dat u tijdens het gehoor met uitzondering van een algemene verwijzing naar het lot van uw vriend Farkhat en het risico dat daar ook voor u persoonlijk uit zou voortvloeien, géén enkele concrete indicatie aanreikt om aan te tonen dat u actueel gezocht zou worden door de Kirgizische autoriteiten of uw belagers (gehoorverslag CGVS, blz. 24). Deze vaststellingen, in samenhang met het gegeven dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd) genoegzaam blijkt dat Kirgizië geteisterd wordt door een hoge graad van corruptie wat onder meer met zich meebrengt dat allerhande documenten tegen betaling kunnen worden verkregen, hypothekeren op fundamentele wijze de herkomst en bewijswaarde van de stukken die u hebt neergelegd, daar inclusief met name de kleurenkopieën van zeventien convocaties op uw naam die u korte tijd na het gehoor hebt laten geworden ter adstructie van uw relaas. Voor zover u overigens niet in het bezit zou zijn van de originelen van deze stukken waarvan u tot op heden louter kleurenkopieën hebt overgemaakt, moet worden aangestipt dat de bewijswaarde van dergelijke kopieën hoe dan ook bijzonder gering is daar de authenticiteit ervan géénszins gegarandeerd is.

In verband met de kopieën van de convocaties die u neerlegt, moet tevens worden opgemerkt dat uit uw verklaringen niet kan worden afgeleid dat er ooit daadwerkelijk een klacht of zaak aanhangig werd gemaakt naar aanleiding van de moeilijkheden die u beweert te hebben gekend. Integendeel, door politie en parket werd er met betrekking tot de agressie en diefstal waar u en uw vriend Farkhat het slachtoffer van zouden zijn geworden nooit effectief een klacht aangenomen of zaak opgestart, zo blijkt uit uw verklaringen (gehoorverslag CGVS, blz. 17, 18). In dit verband kan dan ook niet worden ingezien waarom u zich op grond van de convocaties die u neerlegt bij de districtspolitie (RUVd) te Sverdlovsky zou moeten aanmelden in het kader van, respectievelijk, "een zaak die u aanbelangt" (zie convocaties om zich te melden op 10/08/2010; 01/09/2010; 16/09/2010; 13/10/2010) of "naar aanleiding van een ondervraging in de strafzaak Vefa" (zie convocaties om zich te melden op 10/12/2010; 19/01/2011; 16/03/2011; 27/05/2011; 11/08/2011; 20/12/2011; 17/01/2012; 28/02/2012; 16/03/2012; 15/06/2012; 05/08/2012; 21/11/2012; 28/09/2012). Op zijn minst kan op grond van de convocaties als dusdanig, en voor zover u daadwerkelijk in het bezit zou zijn van de originelen ervan, bij gebrek aan overtuigende verklaringen met betrekking tot de omstandigheden die ervan aan de basis liggen, bezwaarlijk besloten worden tot een nood aan bescherming aangezien u gelet op bovenstaande vaststellingen niet tegemoet komt aan de bewijslast die bij u rust.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen, dient dan ook te worden besloten dat u wegens een gebrek aan geloofwaardigheid niet in concreto aantoonbaar dat u aanspraak kan maken op een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. Wat betreft de overige problemen waarvan u melding maakt – met name de lagere punten die u omwille van uw etnische origine kreeg toebedeeld tijdens uw universitaire schoolloopbaan, het gegeven dat u ook smeergeld diende te betalen om uw diploma te behalen, of de sporadische aanvaringen met Kirgizische jongeren op straat – kan nuttig worden opgemerkt dat deze elementen, hoewel de geloofwaardigheid ervan niet

concreet ter discussie wordt gesteld in onderhavige beslissing, onvoldoende zwaarwichtig zijn om alsnog te besluiten tot een nood aan bescherming. Te dezen moet immers worden benadrukt dat u zelf herhaaldelijk en nadrukkelijk te kennen hebt gegeven dat dit an sich gebeurtenissen betreffen die u nog kon aanvaarden en verdragen, en die u er nooit toe hebben aangezet om het land te verlaten (gehoorverslag CGVS, blz. 18, 25). Aangezien u behoudens voornoemde etnische motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielaanvraag, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst.

De door u overgelegde documenten zijn tot slot niet van dien aard dat ze bovenstaande bevindingen in een ander daglicht stellen. Documenten, en met name documenten afgeleverd in landen zoals Kirgizië die zoals gezegd geteisterd worden door een hoge graad van corruptie, dienen immers gepaard te gaan met overtuigende verklaringen. Voor zover dit, zoals in casu, niet het geval is, zijn de materiële bewijzen die u rechtstreeks aan de door u beschreven moeilijkheden linkt (i.e. de oproepingsbrieven, het opsporingsbericht, het medisch attest en de gerechtelijke medische expertise, an sich onafdoende om de waarachtigheid van uw aanvraag aan te tonen. Hetzelfde kan gesteld worden wat betreft de brieven van de hand van uw buurman en een vriendin van uw moeder die refereren aan de problemen die u zou hebben gekend. De overige door u voorgelegde documenten, i.e. een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw geboortebewijs, een kopie van uw rijbewijs en een kopie van het huurcontract van uw handelspand te Bishkek hebben voorts louter betrekking op gegevens die op zich niet betwist worden, doch die als dusdanig géén enkele concrete aanwijzing bevatten van de vervolgingsfeiten die u inroept. De enveloppe die u neerlegt, getuigt tenslotte enkel van een verzending uit Kirgizië, doch brengt inhoudelijk verder evenmin iets bij dat afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept als eerste middel “een schending artikel 48/3 en 4 Vreemdelingenwet, schending materiële motiveringsplicht, schending zorgvuldigheidsbeginsel en rechten van verdediging” in. Als tweede middel voert verzoeker een “schending art. 3 en 5 EVRM, schending art. 48/3 en 4 Vreemdelingenwet, schending materiële motiveringsplicht, schending zorgvuldigheidsbeginsel en rechten van verdediging” aan. In een derde middel beroept verzoeker zich op een “schending art. 48/4 Vreemdelingenwet, schending motiveringsplicht, schending zorgvuldigheidsbeginsel en rechten van verdediging, schending fair play-beginsel”.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interviews de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.5. Een middel of een onderdeel van een middel is slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Het volstaat dan ook niet louter te wijzen op wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen zonder nader uit te werken hoe deze geschonden worden door de bestreden beslissing. De schending van het "artikel 5 EVRM" is dan ook onontvankelijk aangevoerd, nu dit niet wordt geconcretiseerd, noch nader wordt toegelicht.

2.6. Waar verzoeker argumenteert dat het "fair play"-beginsel geschonden werd, merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen. Het beginsel van de "fair play" is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 3 december 2007, nr. 177.513).

Verzoeker toont in casu echter niet aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld noch oneerlijk of niet open zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing, noch dat er sprake is van moedwilligheid. Het beginsel van de "fair play", in zoverre het al ontvankelijk is aangevoerd, is aldus niet geschonden.

2.7. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn asielrelaas aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2. Uit verzoekers verklaringen en zijn verzoekschrift blijkt dat hij zijn asielrelaas baseert op de gebeurtenis van 7 april 2010, waar hij ten tijde van het uitbreken van de massale politieke en etnische onlusten samen met zijn vriend F. in een gevecht met twee mannen verwickeld geraakte waarbij zijn vriend ernstig gewond geraakte en werd gehospitaliseerd. Op 28 april en 3 mei 2010 zou verzoeker zich naar de politie hebben gewend, maar in het politiekantoor door zijn twee belagers zijn benaderd, bedreigd, mishandeld en aangemaand om zich niet meer te laten zien. Verzoeker zou na deze gebeurtenis zich hebben begeven naar het parket van de wijk Alamedinsky waar hij echter geen gehoor zou hebben gevonden. Diezelfde dag zou hij thuis zijn opgewacht door de belagers en opnieuw zijn geslagen, waardoor hij diende te worden gehospitaliseerd. Aangezien verzoeker tijdens zijn verblijf in het ziekenhuis vernam dat zijn belagers herhaaldelijk rond zijn ouderlijke woning waren gesignaleerd, zou verzoeker hebben besloten te vluchten.

3.3. De twee belagers, die verzoeker zouden hebben geslagen en bedreigd, vormen naar eigen zeggen, de rechtstreeks aanleiding voor verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst. Het is dan ook uitermate opmerkelijk dat verzoeker haast geen informatie kan geven aangaande deze twee personen. Verzoeker verklaarde op het CGVS dat hij nooit meer over de belagers is te weten gekomen, en dit zelfs niet geprobeerd heeft (zie gehoor CGVS p.18, 19, 22, 23; Vraag: *“Hebt u ooit geprobeerd om de namen te weten te komen van die mensen?”* Antwoord: *“Nee, hoe kan ik dat weten, bij wie kan ik terecht.”* Vraag: *“Misschien zijn er mogelijkheden om dat na te vragen, want het lijkt me toch een belangrijk gegeven als je ooit klacht wil neerleggen?”* Antwoord: *“Nee, dat heb ik niet vernomen, en we ondernamen geen poging om dat te weten te komen.”*). De commissaris-generaal stelde in de bestreden beslissing dan ook terecht dat aangezien de omvang van de actie en de macht van de vervolgers van cruciaal belang is om verzoekers individueel risico in te schatten, er redelijkerwijze van hem kon worden verwacht dat hij meer inspanningen zou leveren om gegevens te vergaren. Temeer aangezien verzoeker stelde dat hij zich enkele dagen na zijn ziekenhuisopname in mei 2010 “grote moeite” getroostte om een gerechtelijke medische expertise te laten doen, met name omdat hij zinnens was een klacht tegen de belagers in te leiden (gehoor CGVS, p. 14, 22). Het is dan ook niet logisch dat verzoeker wel het nodige zou hebben gedaan voor de medische expertise, maar geen pogingen zou hebben ondernomen om meer te weten te komen aangaande de identiteit van zijn belagers. Verzoekers verweer in zijn verzoekschrift *“Hij kende ze niet en weet tot op heden niet wie deze waren, behalve dan dat zij goederen van hem gestolen hebben en blijkbaar behoren tot de politie dan wel op zeer goede voet met de politie staan. Naderhand was hij dermate bang dat hij niets aan zijn burens, of andere kennissen durfde te vragen. Zijn familie kende de belagers niet, zodat hij langs deze weg geen informatie kon bekomen”* is niet ernstig en verklaart geenszins verzoekers gebrek aan initiatief. Ten slotte is evenmin aannemelijk dat verzoeker zijn vriend F. die de zwaarste verwondingen opliep en hiervoor een operatieve ingreep moest ondergaan niet betreft in zijn handelingen of deze van zijn kant verzoeker niet aanspreekt. Verzoeker komt niet verder dan een louter verhaal waarvan het realiteitsgehalte niet blijkt.

3.4. Dit klemt te meer nu verzoekers neergelegde documenten zijn beweringen niet kunnen ondersteunen. Wat betreft het neergelegde opsporingsbericht, merkte de commissaris-generaal correct op dat het niet voorzien is van een actuele foto van verzoeker, en er behoudens de vermelding van het opschrift “Aandacht! Opsporing!”, verzoekers naam, geboortejaar, stad van herkomst, en de bijzondere kenmerken dat hij slank is en tussen de 170 en 180 cm groot is, géén enkel contactgegeven

noch enige instructie op het stuk aangegeven wordt. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij het document heeft *“voorgelegd zoals het opgehangen is geworden aan het politiegebouw”*, maar blijft tot op heden in gebreke een aannemelijke verklaring te geven voor de inhoudelijke gebreken van dit document.

De Raad kan evenmin geloof hechten aan het neergelegde medisch attest van 13 mei 2010, waaruit blijkt dat verzoeker in de periode van 4 mei tot 13 mei 2010 een ambulante verzorging genoten zou hebben in het ziekenhuis. De inhoud van dit document strijdt immers flagrant met de door verzoeker afgelegde verklaringen. Verzoeker gaf immers op het CGVS aan dat hij van 3 mei 2010 tot 13 mei 2010, met uitzondering van één uitstap om een gerechtelijke medische expertise te laten doen enkele dagen na zijn opname in het ziekenhuis, onafgebroken gehospitaliseerd en verzorgd werd (gehoorverslag CGVS, p. 13, 14). De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat de *“ambulante verzorging”* die blijkt uit het medische attest niet te verenigen valt met de door verzoeker afgelegde verklaringen. Ambulante verzorging houdt immers in dat er – in tegenstelling tot residentiële zorg waarbij de patiënt tijdens diens behandeling in het ziekenhuis of de verpleeginstelling verblijft – géén ziekenhuisopname met overnachting zou hebben plaatsgevonden, maar dat verzoeker zich voor de behandeling zou hebben verplaatst naar de zorgverstrekker. De Raad neemt verzoekers verweer dat *“de artsen zijn bang medische attesten af te leveren die ingaan tegen de politie aangezien zij anders verantwoording dienen af te leggen aan de politie hierover. Het is om deze reden dat er weliswaar een medisch attest werd afgeleverd, doch dit in gene mate de ernst van de situatie weergeeft.”* niet aan. Het heeft immers enkel de waarde van een boude bewering, die geenszins wordt ondersteund door enig begin van bewijs.

Verder legde verzoeker kleurenkopieën van zeventien convocaties op zijn naam neer, een kopie van zijn identiteitskaart, een kopie van zijn geboorteakte, een kopie van zijn rijbewijs en een kopie van het huurcontract van zijn handelspand. Betreffende deze documenten stelt de Raad vooreerst vast dat ze kopieën betreffen. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat Kirgizië geteisterd wordt door een hoge graad van corruptie wat onder meer met zich meebrengt dat allerhande documenten tegen betaling kunnen worden verkregen. De neergelegde documenten dienen om enige bewijswaarde te hebben, ondersteund te worden door overtuigende verklaringen, quod non in casu. De materiële bewijzen die verzoeker rechtstreeks aan de door hem beschreven moeilijkheden linkt, met name de oproepingsbrieven, het opsporingsbericht, het medisch attest en de gerechtelijke medische expertise, ondergraven dan ook verder de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Wat betreft de brieven van verzoekers buurman en een vriendin van zijn moeder die verwijzen naar verzoekers problemen, merkt de Raad op dat deze documenten een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben, zodat deze bezwaarlijk kunnen worden aangenomen als een bewijs van verzoekers voorgehouden problemen. De neergelegde enveloppe toont enkel aan dat er een verzending uit Kirgizië heeft plaatsgevonden, maar kan verzoekers asielrelaas geen kracht bijzetten.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift na in te gaan op de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande de neergelegde documenten, zodat deze staande blijven en de Raad deze tot de zijne maakt.

3.5. Volledigheidshalve wijst de Raad nog op de correcte vaststelling van de commissaris-generaal dat de overige problemen waarvan verzoeker melding maakt *“Hij werd sedert zijn studententijd zwaar gediscrimineerd omwille van zijn ethnische achtergrond, waarbij hij lagere punten kreeg, en diende smeergeld te betalen om te slagen voor examens. Ook tijdens het uitgaan werd hij wel eens lastig gevallen”* (verzoekschrift), onvoldoende zwaarwichtig zijn om alsnog te besluiten tot een nood aan bescherming. Uit verzoekers verklaringen noch uit het verzoekschrift kan immers blijken dat deze discriminatie dermate ernstig zou zijn dat het aanleiding kan geven tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, noch in andere zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelde immers zelf dat hij deze *“problemen kon ik nog aanvaarden, verdragen”* (zie gehoor CGVS, blz. 25).

3.6. Voorts onderneemt verzoeker in het summiere verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de

besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij laat in zijn verzoekschrift gelden dat de bestreden beslissing nergens motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend en dat er geen enkel onderzoek werd verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen van Oeigoerse origine in Kirgizië.

4.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Waar verzoeker verwijst naar zijn relaas in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, merkt de Raad op dat het duidelijk is dat, zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist, quod non in casu. Verzoekers relaas kan aldus niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift nog naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 waaruit zou blijken dat het reeds voldoende is om een algemeen risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen en hij stelt dat de commissaris-generaal er zich van moet vergewissen dat hij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst, "*ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas*". De Raad wijst er op dat, in het kader van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, inderdaad moet worden onderzocht of verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar zijn land van herkomst, en dit ongeacht de geloofwaardigheid of de gegrondheid van zijn asielrelaas. Verzoeker toont echter niet in het minst aan dat er in Kirgizië sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven op de persoon van een burger in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

4.4. De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK